

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26Co/75/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2618203142
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 12. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Duman
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2618203142.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom zo sudcov – predsedu: JUDr. Peter Duman a členiek: Mgr. Lucia Mizerová a JUDr. Erika Tischlerová, v sporovej veci žalobkyne: JUDr. Alena Arbetová, advokátka v Holíči, IČO: 42 158 818, proti žalovaným: 1. A. B., nar. XX.XX.XXXX, C. XXX, 2. D. B., nar. XX.XX.XXXX, C. XXX, 3. D. E., nar. XX.XX.XXXX, F. XXXX/ XX, G., všetci zast.: Mgr. Ing. Juraj Trokan, advokát, IČO: 42 403 375, Radlinského 7, Trnava, o 545,63 € s prísl., o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Senica z 11.02.2022, č. k. 11C/77/2018-204, takto

rozhodol:

- I. Napadnutý rozsudok sa potvrdzuje.
- II. Žalovaným sa priznáva voči žalobkyni nárok na náhradu 100 % trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým (v poradí druhým) rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala voči žalovaným zaplata sumy 545,63 € s príslušenstvom z titulu zmluvy o právnej pomoci (výrok I) a priznal žalovaným náhradu trov konania vo výške 100 % s tým, že o trovách konania súd prvého stupňa rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku (výrok II).

2. Z napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie zistil tento skutkový stav:

3. Strany sporu dňa 22.03.2018 podpísali plnomocenstvo, na základe ktorého žalobkyňa prevzala právne zastúpenie žalovaných v súdnom konaní vedenom Okresným súdom Senica pod sp. zn. 7C/135/2004. Žalobkyňa v zastúpení žalovaných vypracovala v predmetnom konaní dňa 31.03.2018 vyjadrenie a dňa 15.11.2018 sa zúčastnila pojednávania vo veci na OS Senica. Z faktúry č. 20180093 zo dňa 25.11.2018 súd zistil, že faktúra bola žalobkyňou vystavená za obdobie od 22.03.2018 do 23.11.2018 so splatnosťou do 09.12.2018, ktorou žalobkyňa vyúčtovala odmenu za zrealizované právne služby podľa vyhl. č. 655/2004 Z. z., v konaní č. k. 7C/235/2004 – OS Senica (nesprávne uvádzané číslo konania žalobkyňa vysvetlila ako chybu v písaní, čo súd uznal), a to za prevzatie právneho zastúpenia dňa 22.03.2018 – 1 úkon právnej služby v sume 210,81 €, za vyjadrenie žalovaných k žalobe – 1 úkon v sume 210,81 €, za účasť na pojednávaní dňa 15.11.2018 – 1 úkon právnej služby v sume 52,70 €, režijný paušál 3 úkony x 9,21 € spolu v sume 27,63 €, cestovné Holíč – Senica a späť 55 km x 0,236 € v sume 12,98 € a nakoniec náhrada za stratu času dňa 15.11.2018 2 x 15,35 € spolu v sume 30,70 €. Žalobkyňa nie je platcom DPH. Celkom žalobkyňa vyúčtovala žalovaným sumu 545,63 €. Žalovaní túto sumu žalobkyni nezaplatili. Žalobkyňa ale neponúkla súdu žiadne ďalšie, relevantné dôkazy na preukázanie skutočnosti, že si splnila voči žalovaným pred vyúčtovaním úkonov právnej služby povinnosť vopred ich informovať o výške odmeny za úkon právnej služby, okrem tých, ktoré predložila súdu pred prvým rozhodnutím veci súdom prvého stupňa. Súd teda mohol pracovať výlučne s dôkazmi, s ktorými disponoval už aj pred tým, a pri ktorých odvolací súd [teda Krajský súd

v Trnave, v zrušujúcom uznesení z 19.05.2021, č. k. 26CoCsp/70/2020-180] ustálil, že nimi žalobkyňa nepreukázala, že by sa strany o odmeňovaní dohodli, že by žalobkyňa žalovaných informovala o výške odmeny. Súd si v zásade osvojil argumentáciu žalovaných ako správnu, a to, že nie je možné dosť dobre spravodlivo požadovať a predpokladať, že spotrebiteľia právnej služby si budú cenu za tieto služby vyvodzovať z viacerých dokumentov predložených žalobkyňou (faktúra č. 2170051 zo dňa 17.06.2017, žaloba, vyjadrenie zo dňa 31.03.2018). Navyše žalobkyňa striktne ani netrvala na hodnote úkonu právnej služby ako uvádzala, že sa na nej dohodli, a to vo výške 210,81 €, ale pristúpila k jej zníženiu na požiadanie len jedného zo žalovaných, pôvodnú faktúru zrušila a faktúru opravila, čím žalovaných mohla uviesť do presvedčenia o variabilnosti, nestálosti, možnosti menenia výšky odmeny za úkon právnej služby. Pokiaľ sa v plnomocnenstve z 22.03.2018 o. i. uvádza, že splnomocniteľ berie na vedomie, že podľa zmluvy o poskytovaní právnej služby patrí advokátovi odmena za toto zastupovanie minimálne v rozsahu tarifnej odmeny podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z., z takejto formulácie nie je možné bez ďalšieho predpokladať, že spotrebiteľia vedia, v akej forme bola odmena dohodnutá, keďže vyhláška pozná viaceré formy odmeňovania advokátov a rovnako nie je možné od spotrebiteľov spravodlivo očakávať, aby si sami vyčíslili hodnotu úkonu konkrétnej právnej služby. Preukázateľne k žiadnej osobitnej dohode, ktorú by bolo možné považovať za naplnenie zákonnej povinnosti žalobkyne, ako advokátky, informovať klientov o výške odmeny za úkon právnej služby ešte pred začatím tohto úkonu neprišlo. Žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno, keď nepreukázala žiadnym novým dôkazom, že žalovaných v pozícii spotrebiteľov informovala o výške odmeny za úkon právnej služby ešte pred začatím tohto úkonu a nepreukázala, že by bolo prišlo o tejto odmene medzi nimi k dohode. Súd umožnil žalobkyni, aby doplnila dokazovanie predložením dôkazov chýbajúcich na preukázanie opodstatnenosti podanej žaloby a uplatneného nároku. Žalobkyňa však túto možnosť nevyužila, nepredložila žiadne ďalšie dôkazy, okrem tých, ktoré počas konania už uvádzala, zrejme preto, že s ďalšími dôkazmi nedisponovala, a preto sa dostala do dôkaznej tiesne, keď sa jej nepodarilo preukázať, že by sa so žalovanými o odmeňovaní dohodli a že by ich žalobkyňa o výške odmeny informovala pred začatím úkonu.

4. Súd prvej inštancie právne posúdil zistený skutkový stav podľa § 18 ods. 1 až 5 a § 24 ods. 1 až 3 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii (ďalej len „ZoA“), § 1 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytnutie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“), § 52 ods. 1 až 4 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) a žalobu zamietol s odkazom na právny názor odvolacieho súdu v zrušujúcom uznesení, ktorým bol súd prvej inštancie viazaný. Žalovaní dôvodne namietali, že žalobkyňa nepreukázala, že by sa o odmeňovaní dohodli a že by ich žalobkyňa informovala o výške odmeny. Žalovaní nepochybne majú právo dovolať sa práva v zmysle § 18 ods. 4 zákona o advokácii, keďže sú nepodnikateľské subjekty, ktoré majú status spotrebiteľov právnej služby. Zo skutkových tvrdení žalobkyne formulovaných v žalobe, ktoré v tomto ohľade nemodifikovala ani počas sporu nevyplýva, že by si žalobkyňa voči žalovaným pred vykonaním jednotlivých vyúčtovaných úkonov právnej služby túto explicitne právnu notifikačnú povinnosť advokáta splnila, resp. že by pre časovú tieseň ju splniť objektívne nemohla. Súd mal preukázané, že medzi žalobkyňou a žalovanými ide o spotrebiteľský vzťah a pokiaľ žalobkyňa mala povinnosť žalovaných o niečom informovať, mala to urobiť jasným, určitým, zrozumiteľným a pre spotrebiteľov primeraným spôsobom. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a žalovaným priznal ich náhradu v plnom rozsahu voči žalobkyni, pretože boli v konaní úspešní v celom rozsahu. O výške náhrady trov konania súd rozhodne v zmysle § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník, a to po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozhodnutia.

5. Včasným odvolaním sa žalobkyňa domáhala zmeny napadnutého rozsudku tak, že sa žalobe vyhovie. Napadnutý rozsudok je a) arbitrárny, lebo súd úplne rezignoval na akékoľvek zdôvodnenie svojich myšlienkových pochodov, b) nesprávny, pretože nepriame dôkazy preukazujú, že žalobkyňa informovala žalovaných o výške odmeny a c) nezákonný, lebo odpor [zrejme proti platobnému rozkazu] podala neoprávnená osoba, a mal byť teda odmietnutý.

6. Odvolací súd, viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj predchádzajúce konanie pred súdom prvej inštancie aj z hľadiska väd týkajúcich sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP) bez nariadenia pojednávania, pretože neboli splnené podmienky § 385 ods. 1 CSP, a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

7. Hneď na úvod treba odmietnuť odvoláciu námietku žalobkyne, že napadnutý rozsudok je arbitrárny, lebo prvoinštančný súd úplne rezignoval na akékoľvek zdôvodnenie svojich myšlienkových pochodov.

Táto výhrada zodpovedá odvolaciemu dôvodu upravenému v § 365 ods. 1 písm. b) CSP – súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Súd prvej inštancie však takto nesprávne procesne nepostupoval, pretože v odôvodnení rozsudku uviedol svoje úvahy, na základe ktorých uzavrel, že žalobkyňa nepreukázala, že by žalovaných ako spotrebiteľov právnej služby informovala spôsobom, aký vyžaduje § 18 ods. 4 ZoA. Súd prvej inštancie síce odkázal na predchádzajúce zrušujúce uznesenie odvolacieho súdu, ale v kontexte záväznosti právneho názoru odvolacieho súdu pre prvoinštančný súd. V ďalšom konaní už postupoval podľa pokynov odvolacieho súdu (bod 17 zrušujúceho uznesenia), čo mu nemožno vyčítať, ale naopak, je to jeho povinnosť. Výčitku žalobkyne, že súd prvej inštancie žiadnym spôsobom nevyhodnocoval nepriame dôkazy, ktoré informovanie o výške odmeny preukazovali, vyvracia obsah bodu 14 odôvodnenia napadnutého rozsudku (najmä jeho druhý a tretí odsek). Napadnutý rozsudok je tak dostatočne jasný a zrozumiteľný a je z neho spoznatelné, ako súd zistil skutkový stav, ktoré dôkazy vykonal, aké skutkové závery z nich vyvodil a ako tieto právne posúdil. Ak žalobkyňa považuje napadnutý rozsudok za arbitrárny v súvislosti s výsledkami dokazovania, odvolací súd pripomína, že súčasťou práva na spravodlivý proces nie je právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhovaných dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP teda nie je daný.

8. Podstatou ďalšej odvolacej námietky žalobkyne bolo spochybňovanie skutkových záverov súdu prvej inštancie súvisiacich so skutočnosťou, či žalobkyňa informovala žalovaných o výške odmeny za úkon právnej služby ešte pred začatím tohto úkonu. Žalobkyňa súdu prvej inštancie v podstate vytýka, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam [§ 365 ods. 1 písm. f) CSP]. O taký prípad ide vtedy, keď skutkové zistenie nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, keď súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov nevyplývajú, alebo keď opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré vyšli v rámci dokazovania najavo. Nesprávne skutkové zistenia sú tiež také, ktoré súd založí na chybnom hodnotení dôkazov, čím nastane logický rozpor v ich hodnotení z hľadiska zákonnosti, pravdivosti, prípadne i dôležitosti. Odvolací súd však nezistil žiadne nedostatky v hodnotení dôkazov súdom prvej inštancie, a preto jeho závery preberá aj na účely odvolacieho konania.

9. Žalobkyňa v odvolaní súdu prvej inštancie vytýka, že svojvoľne neuplatnil § 151 ods. 2 CSP, pretože žalovaní jej tvrdenia (o splnení informačnej povinnosti podľa § 18 ods. 4 ZoA) popreli neúčinne.

10. V civilnom sporovom konaní, ktoré sa riadi zásadou kontradiktórnosti (článok 8 základných princípov CSP), platí, že každá zo strán má povinnosť tvrdiť skutočnosti zodpovedajúce hypotéze právnej normy, z ktorej pre seba vyvodzuje priaznivé dôsledky (bremeno tvrdenia). V prípade žaloby o plnenie je to predovšetkým žalobca, ktorý má povinnosť už v žalobe opísať rozhodujúce skutočnosti (§ 132 ods. 1 CSP) a predniesť podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia (§ 150 ods. 1 CSP). Pokiaľ ich žalovaný nepoprie vôbec alebo účinne (§ 151 ods. 1 a 2 CSP), stávajú sa nespornými. Nesporné skutočnosti sa potom zásadne nedokazujú. Pokiaľ však skutkové tvrdenie protistrana účinne poprie, bude úlohou strany predniesť návrhy na dokazovanie, ktoré umožnia overiť pravdivosť popretého tvrdenia (dôkazné bremeno). Skutkové tvrdenia však môže v rámci svojej obrany prednášať aj žalovaný. Ak tak urobí, bude zase na žalobcovi, aby ich účinne poprel. Dôkazy navrhnuté na preukázanie sporných tvrdení už potom vyhodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo (§ 191 ods. 1 CSP). Výsledkom jeho úvah je záver o tom, či sporné skutkové tvrdenie zodpovedá skutočnosti alebo či je aspoň pravdepodobné, že to tak je, teda či tvrdenie možno považovať za dôkazmi preukázané. Keďže táto činnosť je úlohou súdu, strana sa k nej síce môže vyjadrovať, ale nemôže sa úspešne domáhať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

11. Názor žalobkyne, že jej tvrdenia boli popreté neúčinne, však nezodpovedá viacerým prednesom žalovaných, ktoré tvoria obsah prvoinštančného spisu. Po prvé žalovaní už vo vyjadrení z 29.10.2019 (č. I. 81) upozornili, že žalobkyňa nepreukázala, že si informačnú povinnosť splnila, a to napriek tomu, že v tomto štádiu konania ani sama žalobkyňa výslovne netvrdila, že by tak učinila. Žalovaní však navyiac vo svojom vyjadrení z 29.10.2019 výslovne tvrdili, že „so [žalobkyňou] sa o odmene nerozprávali vôbec, len o tej podľa predloženej faktúr[ý] zo dňa 17.06.2017“. Po druhé žalovaní vo vyjadrení zo

04.11.2019 ďalej tvrdili, že „zo strany žalobkyne nebola zmienka o odmene za budúce úkony po smrti otca“ (bod 8 vyjadrenia). Po tretie žalovaná 3 na pojednávaní dňa 05.12.2019 výslovne tvrdila, že „pri prvom stretnutí so žalobkyňou, keď sme ju poverili zastupovaním, o odmene sme sa vôbec ne bavili, ani o forme odmene, či pôjde o paušálnu náhradu alebo o akú“ (zápisnica z pojednávania, č. l. 120). Obrana žalovaných uplatnená v písomnej, ako aj ústnej forme bola počas konania koherentná, a to aj vo fáze, ktorá predchádzala zrušeniu prvého rozsudku súdu prvej inštancie. Žalovaná 1 totiž na pojednávaní dňa 05.12.2019 v súvislosti s odmenou, ktorú žalobkyňa požaduje, uviedla, že „zdalo sa nám to veľa“ (zápisnica z pojednávania, č. l. 119). Obdobne sa vyjadrila aj žalovaná 3 (tamtiež). Tieto prednesy zodpovedajú ich predchádzajúcim tvrdeniam v písomných vyjadreniach, že neboli o výške odmene riadne informovaní, pretože ak by informovaní boli, nemohla by sa im odmena zdať následne privysoká. Tu odvolací súd pripomína, že informačná povinnosť advokáta voči spotrebiteľovi bola zavedená do zákona o advokácii v podobe dotknutého § 18 ods. 4 s úmyslom posilniť predvídateľnosť odmene za poskytovanie právnej služby. Podľa dôvodovej správy totiž prax potvrdila, že najmä pri vysokých odmenách spotrebiteľ právnej služby negatívne znáša oznam o celkovej konečnej odmene advokáta, pričom predmetné ustanovenie zapadá i do celkového kontextu právnej úpravy určenej na ochranu spotrebiteľa. Možno uzavrieť, že žalovaní účinne popreli tvrdenia žalobkyne, dokonca iniciatívne, ešte pred samotným tvrdením žalobkyne, spochybňovali splnenie informačnej povinnosti. Súd prvej inštancie teda postupoval pri uplatňovaní § 151 ods. 2 CSP správne a správne preto vyhodnotil aj dôkazné bremeno, ktorým v tejto otázke (takisto správne) zaťažil žalobkyňu.

12. Možno súhlasiť so žalobkyňou, že všeobecne v civilnom konaní platí, že na základe nepriamych dôkazov je dostačujúce preukázať skutkový stav s veľkou mierou pravdepodobnosti. Neobstojí ale jej námietka, že súd prvej inštancie postupoval (dokonca údajne účelovo) v rozpore s týmto pravidlom. Súd prvej inštancie sa venoval nepriamym dôkazom, o ktoré sa žalobkyňa opiera (faktúre č. 2170051 zo 17.06.2017, žalobe a vyjadrení z 31.03.2018 v tamojšej veci, či plnomocenstvu z 22.03.2018 – porovnaj bod 14 napadnutého rozsudku), a tieto vyhodnocoval aj na pozadí tvrdení, ktoré predniesli žalovaní (napr. zníženie odmene žalobkyňou na žiadosť žalovaného 2), teda aj vo vzájomnej súvislosti.

13. Súd prvej inštancie teda vyhodnotil dôkazy v súlade s § 191 ods. 1 CSP, jeho myšlienkový postup zodpovedá pravidlám formálnej logiky a nevykazuje pochybenia, ktoré by umožňovali konštatovať, že by bol naplnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP.

14. Pre poriadok však odvolací súd dopĺňa úvahy súdu prvej inštancie o ďalšie dôvody. Po prvé tvrdenie žalobkyne, že žalovaní disponovali vedomosťou o výške odmene za úkon právnej služby aj z faktúry č. 20170051 zo 17.6.2017, je nepodstatné. Je to tak jednak preto, lebo ju žalobkyňa vystavila právnenému predchodcovi žalovaných trištvrté roka predtým, než ju žalovaní poverili zastupovaním, teda v čase, keď nemohlo byť zrejmé, či bude žalobkyňa vôbec poverená a či bude vôbec potrebné, aby vykonala pre žalovaných ďalší úkon právnej služby, a jednak preto, lebo oboznámenie klienta s výškou odmene účtovanej inému klientovi bez ďalšieho zjavne nie je informovaním nového klienta o výške odmene, ktorú bude advokát požadovať v priebehu poskytovania právnej služby, ešte pred začatím úkonu pre nového klienta. Ďalej, ako už bolo naznačené vyššie, keby žalobkyňa žalovaných vopred informovala o výške svojej odmene pred začatím úkonu, žalovaným by sa odmena nemohla zdať privysoká. Tomu, že žalobkyňa splnila svoju informačnú povinnosť, nezodpovedá ani (nesporná) požiadavka žalovaného 2 na zľavu z odmene, ktorej žalobkyňa dokonca vyhovel. V prejednávanej veci, keď v konaní nevyšlo najavo, že by dôvodom zľavy boli okolnosti na strane žalovaných, napríklad zhoršená finančná situácia, nie je ani pravdepodobné, že by žalovaný 2 požadoval od žalobkyne zľavu z odmene, keby vopred vedel o jej výške. Pokiaľ zase ide o stretnutie dňa 22.03.2018, na ktorom žalobkyňa prevzala právne zastúpenie žalovaných a prijala od nich podpísané plnomocenstvo, opis priebehu tohto stretnutia, ako ho predostrela žalobkyňa, žalovaní popreli, v dôsledku čoho sa stal sporný. Žalobkyňa v tejto súvislosti nové dôkazné návrhy nepredniesla, takže jej tvrdenia zostali nepreukázané, čo vo výsledku konštatoval aj súd prvej inštancie. Ani podpísanie plnomocenstva, v ktorom sa nachádzal len všeobecný odkaz na tarifnú odmenu podľa vyhlášky, nemožno považovať za dostatočný dôkaz o tom, že žalobkyňa informovala žalovaných (aj) o výške odmene pred začatím úkonu. Napokon žalobkyňou použitý príklad týkajúci sa zmluvnej pokuty, je nepríhodný, pretože § 18 ods. 4 ZoA na rozdiel od právnej úpravy zmluvnej pokuty nepripúšťa splnenie informačnej povinnosti uvedením spôsobu výpočtu odmene. Rozšírený výklad tohto ustanovenia by nebol namieste, pretože tarifná odmena podľa vyhlášky sa určuje na základe premenných, ktoré jeho výpočet nerobia triviálnym v takom zmysle, aby ho bol aj priemerný spotrebiteľ schopný bez ťažkostí kedykoľvek uskutočniť. O tom svedčí aj to, že žalobkyňa

ako osoba nepochybne odborne spôsobilá na uplatňovanie a výklad právnych predpisov (advokátka) a zjavne disponujúca neporovnateľne hlbšími skúsenosťami spojenými s výpočtom tarifnej odmeny neodpovedala na pojednávaní pred prvoinštančným súdom na hypotetickú otázku, aká je výška tarifnej odmeny advokáta zo sumy 4 000 €, ale len odkázala na vyhlášku. Prvoinštančný súd preto správne zdôraznil, že pokiaľ mala žalobkyňa (podľa § 18 ods. 4 ZoA) povinnosť žalovaných o niečom informovať, mala to urobiť jasným, určitým a pre spotrebiteľov primeraným spôsobom.

15. Tým sa zároveň poskytuje odpoveď na žalobkyňou nastolené nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie. Ako vyplýva zo záveru predchádzajúceho bodu tohto rozsudku, súd prvej inštancie ustanovenie § 18 ods. 4 ZoA vyložil správne a aj ho správne na zistený skutkový stav uplatnil. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP teda neobstojí.

16. Konečne nie je dôvodná ani žalobkyňou vytýkaná nezákonnosť napadnutého rozsudku, ktorá je údajne dôsledkom neodmietnutého odporu žalovaných proti platobnému rozkazu. Žalobkyňa argumentuje, že súd prvej inštancie mal odpor odmietnuť podľa § 267 ods. 2 písm. b) CSP ako podaný neoprávnenou osobou, pretože plnomocenstvom z 10.12.2018 žalovaní splnomocnenca nesplnomocnili na podanie odporu. Zo znenia tohto plnomocenstva, ktoré medzi stranami nebolo ani sporné (a preto ani nebolo a nemuselo byť predmetom dokazovania), je zrejmé, že ho žalovaní udelili H. I. J., aby ich zastupoval vo veci ukončenia zmluvného vzťahu so žalobkyňou splnomocnenou právnym predchodcom splnomocniteľov na zastupovanie v právnej veci vedenej na prvom stupni na Okresnom súde Senica pod sp. zn. 7C/135/2014 a v súvislosti s ňou. Žalobkyňa si žalobou, o ktorej súd prvej inštancie rozhodol napadnutým rozsudkom, uplatnila nárok na zaplatenie odmeny za zastúpenie žalovaných v súdnom konaní vedenom na Okresnom súde Senica pod sp.zn. 7C/135/2014, ktoré prevzala práve v súvislosti s ukončením zastupovania právneho predchodcu žalovaných. Niet preto pochyb, že plnomocenstvo z 10.12.2018 zahŕňa aj tunajšie konanie, a teda splnomocnenec žalovaných nebol osobou neoprávnenou podať odpor voči platobnému rozkazu. Ak súd prvej inštancie za týchto okolností odpor žalovaných neodmietol, nejde o postup, ktorý by zakladal ktorýkoľvek z odvolacích dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 CSP.

17. Keďže odvolacie dôvody uplatnené žalobkyňou neboli opodstatnené, odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil (výrok I).

18. Pretože týmto rozhodnutím sa konanie končí, musel odvolací súd rozhodnúť aj o nároku strán na náhradu trov tohto odvolacieho konania (§ 262 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP). V danom prípade žalobkyňa so svojím odvolaním neuspela, takže odvolací súd podľa § 255 ods. 1 CSP priznal úspešným žalovaným voči žalobkyni nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania (výrok II).

19. Senát odvolacieho súdu prijal toto rozhodnutie jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné dovolanie za podmienok § 419 a § 420 CSP. Dovolanie možno podať v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto rozsudku na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. V dovolaní treba popri všeobecných náležitostiach podania (označenie súdu, ktorému je určené, spisovej značky a označenie veci, ktorej sa týka, označenie a podpis dovolateľa) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, ktorý musí dovolanie a iné podania dovolateľa spísať, ibaže ide o prípady § 429 ods. 2 CSP.